

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 maja 2019 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) (Luxembourg) S.A. w L.

przeciwko B. R.

o zapłatę kwoty 2.098,94 zł

I. zasądza od pozwanej B. R. na rzecz strony powodowej (...) (Luxembourg) S.A. w L. kwotę 2.098,94 zł (dwa tysiące dziewięćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 19 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1.017,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

W dniu 21 czerwca 2018 roku strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w L. wniosła pozew w postępowaniu upominawczym przeciwko B. R. o zapłatę kwoty 2.098,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania. Strona powodowa wskazała, że roszczenie wynika z umowy pożyczki nr (...) z 13 marca 2017 roku zawartej z wierzycielem pierwotnym (...) S.A. Na dochodzoną pozew kwotę złożyła się kwota 1.200 zł tytułem kapitału, kwota 37,95 zł tytułem odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego do dnia zamknięcia salda, kwota 43,49 zł tytułem odsetek naliczonych od kapitału przez cesjonariusza oraz kwota 817,50 zł tytułem opłat przygotowawczych umowy pożyczki. Wobec zaniechania spłaty zadłużenia umowa pierwotna została wypowiedziana, a całość roszczenia względem pozwanej stała się wymagalna. W dniu 12 grudnia 2012 roku wierzyciel pierwotny (...) S.A. dokonał przelewu przysługującej jej wierzytelności na rzecz strony powodowej.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Świdnicy I Wydziale Cywilnym, sygn. akt (...) wydał w dniu 28 czerwca 2018 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem strony powodowej wyrażonym w pozwie.

Pozwana B. R. wniosła sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zaprzeczyła istnieniu po jej stronie jakiegokolwiek zobowiązania w stosunku do strony powodowej, zaprzeczyła aby umowa pożyczki została wypowiedziana i stała się wymagalna, zakwestionowała także ważność i skuteczność umowy cesji, na podstawie której strona powodowa nabyła dochodzoną pozew wierzytelność.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

W dniu 13 marca 2017 roku pomiędzy B. R. a (...) S.A. z siedzibą w W. zawarta została umowa pożyczki nr (...). Całkowita kwota zobowiązania wynikająca z zawartej umowy pożyczki opiewała na kwotę 2.721,66 zł, zawierająca kwotę pożyczki 1500 zł i opłatę przygotowawczą 1.090 zł. Oprocentowanie pożyczki z dnia 13 marca 2017 roku było stałe i wynosiło 10,00% w stosunku rocznym. Zobowiązanie zostało rozłożone na 20 rat miesięcznych, ostatnia rata płatna była do dnia 13 listopada 2018 r.

Dowód:

- umowa pożyczki nr (...) z dnia 13 marca 2017 r. – k. 4-8.

W dniu 28 września 2017 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w Luksemburgu „Umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności”, ustalającą zasady, w oparciu o które będzie następowało cykliczne przenoszenie wierzytelności. Na podstawie „Porozumienia nr 3 z dnia 08.12.2017 roku do Umowy Ramowej Cyklicznego Przelewu Wierzytelności z dnia 28.09.2017 r.”, na rzecz strony powodowej przeniesione zostały wierzytelności, w tym przysługująca od dłużniczki B. R., wynikająca z umowy pożyczki (...), wedle załącznika do umowy wymagalna od dnia 17 listopada 2017 r.

Dowód:

- umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 września 2017 r. wraz z porozumieniem nr 3 z dnia 08.12.2017 roku do Umowy Ramowej Cyklicznego Przelewu Wierzytelności z dnia 28.09.2017 r – k. 10-16;

Pismem z dnia 3 listopada 2017 r. umowa pożyczki została wypowiedziana z zachowaniem dwutygodniowego terminu wypowiedzenia z uwagi zadłużenie, zaś pozwana została wezwana do uregulowania zadłużenia w wysokości 2.057,42 zł w nieprzekraczalnym terminie do 17 listopada 2017 roku.

Dowód:

- wypowiedzenie umowy pożyczki oraz ostateczne wezwanie do zapłaty – k. 9.

Pismem z dnia 3 stycznia 2018 roku strona powodowa zawiadomiła pozwaną o przeniesieniu wierzytelności wzywając jednocześnie do zapłaty kwoty 2.063,27 zł w terminie do 18 stycznia 2018 roku.

Dowód:

- zawiadomienie o przeniesieniu wierzytelności, k. 17,

- wezwanie do zapłaty, k. 18.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Orzeczenie w niniejszej sprawie w głównej mierze oparto o zapisy umowy zawartej między stronami oraz przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r Kodeks Cywilny (Dz.U. z 1964 r., nr 16, poz. 93 z późn zm, dalej k.c.). Zgodnie bowiem z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdza, że pozwana zawarła z wierzycielem pierwotnym umowę pożyczki na kwotę 1.500 zł, do której spłaty pozwana nie przystąpiła. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie,

która z tego faktu wywodzi skutki prawne w myśl art. 6 k.c. Przepis ten znajduje swoje odzwierciedlenie w przepisach procesowych, bowiem zgodnie z art. 3 k.p.c., strony zobowiązane są przedstawiać dowody a w myśl art. 232 k.p.c., strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne. W ocenie Sądu strona powodowa sprostała ciężarowi dowodowemu w zakresie wykazania istnienia zobowiązania wysokości oraz wymagalności niespłaconego kapitału, odsetek umownych oraz odsetek karnych. Na umowie zawartej w dniu 13 marca 2017 roku pomiędzy pozwaną a wierzycielem pierwotnym widnieją czytelne podpisy stron, a każda strona umowy została przez pozwaną zaparafowana, co stanowi dowód, że umowa została skutecznie zawarta.

Pozwana w swoim sprzeciwie podnosiła przede wszystkim zarzut braku istnienia wobec niej wierzytelności dochodzonej przez stronę powodową kwestionując ważność i skuteczność umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności oraz porozumienia nr 3 do tejże umowy wraz z załącznikiem. Pozwana nie skonkretyzowała jednak na czym podnoszona przez nią nieważność miałyby polegać. Przepisy kodeksu cywilnego nie nakładają żadnych szczególnych wymogów co do formy i warunków, które musi spełniać umowa cesji, aby uznać ją za ważną. Art. 511 k.c. wskazuje jedynie, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Na podobnym stanowisku stoi Sąd Najwyższy, który w orzeczeniu z dnia 8 lutego 2002 r., sygn. CKN 1160/99 wskazuje, że „Z przepisu art. 511 k.c. jednoznacznie wynika, iż w sytuacji, gdy wierzytelność była stwierdzona pismem, jej przelew powinien być również pismem stwierdzony. (...) przepis art. 511 k.c. nie przewiduje rygору nieważności w razie dokonania przelewu bez zachowania wymogu formy pisemnej. W takiej sytuacji, zgodnie z art. 74 § 1 k.c., niezachowanie formy pisemnej zastrzeżonej w art. 511 k.c. nie skutkuje nieważnością umowy przelewu, a jedynie określonymi ustawowo ograniczeniami dowodowymi.” Sąd uznał zatem, że kwestionowane dokumenty są ważne i bezsprzecznie potwierdzają przejście wierzytelności z pierwotnego wierzyciela na stronę powodową.

Pozwana zaprzeczała również temu, aby dochodzone pozwem roszczenie stało się wymagalne z data wskazaną przez stronę powodową tj. 17 listopada 2017 roku. Strona powodowa wykazała jednak, że pismem z dnia 3 listopada 2017 roku wezwano pozwaną do zapłaty należnej kwoty oraz wypowiedziano umowę pożyczki z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia. Nadto pismami z dnia 3 stycznia 2018 r. strona powodowa poinformowała pozwaną o przelewie wierzytelności ponownie wzywając ją do uregulowania zadłużenia. W ocenie Sądu pozwana nie przedstawiła dowodów na poparcie swoich twierdzeń, zatem należało uznać, że roszczenie stało się wymagalne z chwilą wskazaną przez stronę powodową w pozwie.

Wskazać trzeba także, że w mowach końcowych pozwana zarzuciła stronie powodowej nie wykonanie umowy pożyczki wobec braku potwierdzenia przekazania kwoty pożyczki pozwanej. Zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zarówno stronie powodowej jaki i pozwanej został określony termin do składania wniosków i dowodów pod rygorem pominięcia ich jako spóźnionych w dalszym toku postępowania. Służyć to miało przede wszystkim sprawności postępowania i możliwości ustosunkowania się strony przeciwnej do składanych twierdzeń i dowodów. Sąd uznał zatem, że zarzut ten na tym etapie postępowania należało pominąć jako spóźniony.

Zasądzeniu na rzecz strony powodowej podlegały również odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z art. 481 § 1 k.c. liczone od w/w należności od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W tym stanie rzeczy i na podstawie wskazanych przepisów Sąd orzekł jak w pkt I wyroku.

W punkcie II wyroku orzeczono o kosztach procesu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik postępowania, na podstawie art. 98. § 1 i 2 k.p.c. Strona powodowa wygrała proces w całości, wobec czego należał się jej zwrot poniesionych kosztów procesu – kwot 100,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
 2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej;
 3. kal. 7/14 dni
- (...) D. K.